

Daniel, pocăința colectivă și conștiința adventistă

7 mai 2004

Gili Cârstea

Atunci când, văzând în cărți nenorocirea lui Israel, Daniel s-a plecat cu umilință să caute lumină și înțelegere, el a rostit rugăciunea pe care noi nici nu visăm să o rostim vreodată. Și totuși, acesta este exact motivul pentru care omul Gabriel s-a coborât din cer să răspundă acestui om preaiubit și scump.

Astăzi, omul Gabriel nu găsește nici o motivație spre a se coborî cu lumină din cer pentru poporul lui Dumnezeu. Acest popor nu vede „în cărți” nenorocirea în care se află, nu vede nelegiuirile prin care înaintașii L-au răstignit din nou pe Hristos în sesiunea CG și nu înțelege răspunderea pe care o are alegând să meargă și astăzi pe acest drum al opoziției față de solia din cer. Daniel deplângea o asemenea atitudine.

Acest popor critică aspru pe solii lui Dumnezeu din 1888, care „nu erau desăvârșiți.” Făcând astfel, noi condamnăm indirect pe Dumnezeu, sugerând că nu a trimis solia „în tonuri clare și distincte” ca să poată fi înțeleasă ușor. Daniel deplângea o asemenea atitudine. El simțea profunda responsabilitate a poporului său pentru înaintarea pe un drum greșit, ales de părinții lor. Ochii lui, unși cu alifia cerească a unei perspective corecte, vedeau bine tragedia lui Israel în toată amploarea ei. Nu veți găsi în rugăciunea lui nici una dintre bazaconiile propagandistice din publicațiile noastre contemporane. Daniel declara deschis că el este parte a vinovăției care a făcut din Israel o ruină. Ca și iubitul lui Prieten de mai târziu, el s-a făcut parte din păcatul națiunii sale. De aceea, omul Gabriel l-a onorat nespus de mult.

Situația poporului lui Dumnezeu de astăzi este infinit mai serioasă. Dezastrele care se vor abate asupra lumii vor avea efecte planetare, iar Dumnezeu a ridicat un popor care să dea lumii o avertizare solemnă. Noi am îngropat solia îngerului al treilea și ne-am apucat să propovăduim un stil de viață care să aducă omenirii unsprezece ani în plus de prosperitate, de „viață abundentă.” Ne legăm cât se poate de oficial în proiecte pe termen lung alături de lumea care plănuiește un mileniu de aur pe pământ. Recent, am început să căutăm spiritualitate în tehnicile mistice ale evului întunecat, lucru care l-ar face pe Luther să moară de rușine.

Nu ar fi mai corect, pentru un popor al vremii sfârșitului, să „deschidă cărțile,” să vadă tragedia rămășiței lui Dumnezeu și să capete lumină din cer pentru proiecte potrivite cu vremea? Doar așa omul Gabriel ar avea motiv să se coboare din cer și să facă din rămășiță un popor preaiubit și scump.